

Entre projecte i projecte, la Núria es dedica a una arquitectura ben compromesa: membre de l'Agrupació de Joves Arquitectes, arquitecta liberal i professora d'expressió gràfica a l'Escola d'Arquitectura de la Universitat Internacional de Catalunya, els seus dies no tenen prou hores. "L'Agrupació Joves Arquitectes de Catalunya es va crear com a marc per al debat i crítica cultural i professional, per potenciar l'arquitectura dels joves i la seva valoració des de les administracions i la societat. Arran de les activitats de l'agrupació d'arquitectes menors de quaranta anys es varen convocar els primers concursos i avui ja es respira una certa sensibilitat per al jove arquitecte. Amb la complexitat del món laboral, s'està allargant fins a quaranta-cinc anys d'edat el concepte de jove arquitecte. Personalment crec que cal accelerar el procés d'integració i no anar ajornant el problema. Deu anys d'activitat haurien de ser suficients per trobar el propi camí".

Tanmateix, la Núria és conscient que el moment no afavoreix aquesta mena d'iniciatives: "A l'Agrupació busquem marcs de treball per a arquitectes durant la primera etapa de la seva vida laboral i podem comptar amb el suport creixent de l'Administració Hem constatat que sovint la solució passa per donar una projecció més àmplia a l'obra jove: el novell busca qualsevol iniciativa que possibiliti la publicació del seu nom i que permeti posar la seva obra a l'abast de tothom. Amb aquest objectiu des de l'Agrupació hem promogut exposicions comunes d'obres, conferències, tertúlies. Però el que més motiva la gent és el concurs que genera encàrrec. Això no indica sinó la necessitat de trobar feina per poder viure fent allò que t'agrada".

Des de la seva posició d'arquitecta liberal la Núria també expressa unes reivindicacions que són prou justes: "El concepte d'arquitecte que s'ha promocionat és el del liberal amb un gran despatx i equip fora de l'abast de la societat, en detriment del petit professional liberal a l'abast de tothom. Personalment veig que hi ha dues maneres d'enfocar el gran encàrrec: l'una, dins d'un despatx amb diversos especialistes; l'altra, dins d'un despatx petit que entra en col·laboració amb molts altres. A banda d'això hi ha molta obra, com l'habitatge unifamiliar, que no ha de menester estructures tan grans: amb l'arquitecte i el seu ordinador n'hi ha prou. Crec que la feina seria menys feixuga si s'eliminessin tot un plegat de gestions i paperassa inútil i reiterativa que es genera en el desenvolupament del projecte d'arquitectura. Defenso el futur del petit despatx per tot això que us dic i perquè considero que hi ha moltes tasques que l'arquitecte pot fer i no fa. Per què el qui té una esquerda no pot recórrer a l'arquitecte de capçalera?". El futur de l'oficina d'arquitectura està estretament vinculat a la visió de l'arquitecte que es té avui dia. "Cal conscienciar la societat que l'arquitecte és una persona propera que ens pot ajudar molt en la conservació del nostre habitatge i no pas fomentar el concepte d'un simple buròcrata que ens dona la conformitat i ens signa la paperassa. Ho dic per experiència: jo mateixa he fet obra de rehabilitació i el conegut que em té confiança m'ha preguntat què

ha de fer en el cas d'una façana pintada de fa un any i que cau a trossos. Aquí és quan es descobreix el problema de fons: cal un manteniment constant dels edificis. T'adones immediatament que fa vint-i-cinc anys que no s'ha revisat la coberta, ni les canonades, ni l'estructura. Per sort ja hi ha el Llibre de l'Edificació, per a obra nova, i el Llibre de l'Edifici Rehabilitat, que signifiquen la implementació legal de la ITV per a la construcció. Malauradament amb mesures legals no n'hi ha prou: llei sense consciència no soluciona res".

Aquesta militant per a una arquitectura amb totes les de la llei ens fa una reflexió sobre l'arquitectura i l'urbanisme de demà. "L'eclosió constructiva ha fet palesa la manca d'escola per als oficis. Ja no es transmeten els coneixements dins l'obra, per la qual cosa haurem de pensar a aplicar mètodes més industrialitzats i oblidar el paleta tradicional. Tot just ara s'ha portat el tema a debat: Administració, constructors, promotors, universitat i el sector de les assegurances s'han assegut a discutir possibles solucions a la problemàtica de la construcció. S'hi veuen dues vies: per una banda fomentar els oficis, i per una altra, treballar amb nous sistemes constructius. Ara bé, el canvi de sistemes constructius implica tota la societat, perquè per molt consens que hi hagi entre els grups tècnics involucrats en el procés de construcció, la societat que ha de consumir l'habitatge ha d'acceptar també els canvis. Quant a l'urbanisme, durant la primera època dels ajuntaments democràtics es van seguir unes polítiques de màxim espai públic per corregir greus mancances de les ciutats. Aquests primers plans generals han de ser revisats ara i, si no vigilem, ens limitarem a ratificar el que ja és fet: es fa necessari el planejament a escala supramunicipal, perquè si no la dinàmica de confrontació entre municipis que genera la implicació econòmica de la construcció fa que equipaments d'ordre comarcal no s'ubiquin correctament. Segurament als municipis ja hi ha recintes adequats per als equipaments que hi manquen, però per rivalitats queden ubicats en terres a cavall entre els pobles. Aquesta falta d'anàlisi més enllà de les fronteres municipals no aconseguirà que s'assoleixi un urbanisme basat en una relació de cooperació entre ciutats".

La Núria, tot i l'esforç dedicat de la creació de consciència i opinió pública, encara té temps de gaudir amb la quotidianitat de la seva arquitectura: "L'obra més estimada ha estat la consolidació i restauració d'un edifici d'habitatges catalogat del segle XVIII al cas antic de Barcelona i la seva rehabilitació com a hotel. És, alhora, com una aventura i com un descobriment: aixecar el plànol, veure el que és original i el que no ho és, què es respectarà, com retocar un edifici amb tants afegits... És una obra interessantíssima i que requereix temps: amb la reforma no pots anar mai a la velocitat de l'obra nova, perquè cada pas et descobreix un petit fragment de la història de l'arquitectura, i et formula una pregunta, que tu has de respondre per poder seguir endavant".

**“A l’Agrupació busquem
marcs de treball per a
arquitectes durant la
primera etapa de la seva
vida laboral”**

Núria Llaverias - Vilanova i la Geltrú (Garraf)